

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

ČETVRTI ODJEL

KONAČNA ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Aplikacija broj: 16679/02
Ratko ŠKOBIĆ
protiv Bosne i Hercegovine

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), zasjedajući 16. marta 2010. godine u vijeću u sastavu:

Nicolas Bratza, *predsjednik*
Lech Garlicki,
Giovanni Bonello,
Ljiljana Mijović,
David Thór Björgvinsson,
Ledi Bianku,
Mihai Poalelungi, *sudije*
i Lawrence Early, *registrar Odjela*

Uzimajući u obzir gore navedenu aplikaciju podnesenu 20. februara 2002.,
Uzimajući u obzir izjašnjenja koja je dostavila tužena vlada i odgovor
aplikanata na izjašnjenja,
Nakon vijećanja donio je sljedeću odluku:

ČINJENICE

Aplikant, g. Ratko Škobić, državljanin je Bosne i Hercegovine i Nizozemske, rođen 1941. i živi u Rotterdamu. Vladu Bosne i Hercegovine (Vlada) predstavljale su gđa M. Mijić, zastupnica i gđa Z. Ibrahimović, zamjenik zastupnika.

A. Okolnosti slučaja

Okolnosti slučaja, onako kao su ih dostavile strane u postupku, mogu se rezimirati kako slijedi.

Prije raspada bivše Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (SFRJ) aplikant je položio iznos u stranoj valuti na svojih pet bankovnih računa kod tadašnje Jugobanke banke Sarajevo - Ekspozitura Bugojno i Privredne banke Sarajevo – Osnovna banka Bugojno (u današnjoj Federaciji Bosne i Hercegovine) i kod Jugobanke Sarajevo – Filijala Banja Luka i Privredne banke Sarajevo – Osnovna

banka Banja Luka (u današnjoj Republici Srpskoj). U Bosni i Hercegovini, kao i u drugim državama sljednicama SFRJ, za takvu štednju uobičajen je termin “stara” devizna štednja (za relevantne informacije vidjeti *Suljagić protiv Bosne i Hercegovine*, br. 27912/02 od 3. novembra 2009. godine).

Godine 1991/92. stanje na aplikantovim računima (zajedno sa kamatama) je, po svemu sudeći, bilo približno 210.000 holandskih guldena (oko 95.000 eura).

Aplikant je u više navrata uzaludno pokušavao da podigne svoju štednju. Čini se da on nije pribavio potvrdu o verifikaciji u skladu sa domaćim zakonima o “staroj” deviznoj štednji.

B. Relevantno domaće pravo i praksa

Relevantno domaće pravo i praksa prikazani su u glavnim crtama u gore pomenutoj presudi *Suljagić*.

ŽALBA

Predmetni slučaj se u osnovi, isto kao i *Suljagić*, odnosi na usklađenost domaćeg zakonodavstva o “staroj” deviznoj štednji sa uslovima navedenim u članu 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

PRAVO

Dana 3. novembra 2009. Sud je donio pilot presudu u vezi sa “starom” deviznom štednjom u bankama sa sjedištem u Bosni i Hercegovini (vidjeti *Suljagić*, gore citirano). Iako je Sud smatrao da je domaće zakonodavstvo koje se odnosi na “staru” deviznu štednju, kao takvo, usklađeno sa članom 1. Protokola br. 1, utvrdio je povredu tog člana u pogledu kašnjenja u implementaciji relevantnog zakonodavstva u Federaciji Bosne i Hercegovine i Distriktu Brčko. Relevantni dio pilot presude (vidjeti tačku 55.) glasi:

“Iako Sud smatra da je postojeće zakonodavstvo kao takvo u skladu sa članom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, slaže se sa aplikantom da je stanje implementacije zakona nezadovoljavajuće. Dok u Republici Srpskoj ne postoje nikakve tvrdnje o kašnjenju, to nije slučaj sa Federacijom BiH i Distriktom Brčko. U Brčko Distriktu, vladine obveznice, iako s rokom dospjeća 31. marta 2008, emitovane su tek 30. juna 2009. godine. U Federaciji BiH, čini se da obveznice iako s rokom dospjeća 31. marta 2008., još uvijek nisu emitovane. Kao rezultat, aplikant još uvijek nije u mogućnosti da ih proda na berzi i tako ostvari raniju gotovinsku isplatu (vidi tačku 53. gore). Nadalje, rate koje prema postojećim zakonskim rješenjima imaju rok dospjeća 27. septembra 2008., isplaćene su sa zakašnjenjem od skoro tri mjeseca (24. decembra 2008.) u Brčko Distriktu i skoro osam mjeseci kasnije (14. maja 2009.) u Federaciji BiH. Isto tako, rata s rokom dospjeća 27. marta 2009. isplaćena je skoro tri mjeseca kasnije (11. juna 2009.) u Brčko Distriktu i još uvijek nije isplaćena u Federaciji BiH.“

Nadalje, Sud je smatrao da oni koji nisu pribavili potvrde o izvršenoj verifikaciji kako je predviđeno propisima Federacije Bosne i Hercegovine i Distrikta Brčko, kao i oni koji imaju štednju kod banaka u Republici Srpskoj, bez obzira da li su pribavili potvrde o verifikaciji ili ne, ne mogu se smatrati pogođenim ovim kašnjenjima. Relevantni dio pilot presude (vidjeti tačku 65) glasi:

„Imajući u vidu mnoge slične aplikacije koje su u postupku pred Sudom:

(i) Sud odlučuje da odgodi postupke na šest mjeseci od dana konačnosti presude u svim slučajevima koji se odnose na „staru“ deviznu štednju u Federaciji BiH i Brčko Distriktu u kojima su aplikanti pribavili potvrde o verifikaciji (vidi, slično, *Burdov protiv Rusije* (br. 2), br. 33509/04, tačka 146, 15. januar 2009.). Ova odluka neće imati utjecaja na ovlasti Suda da u svakom momentu proglasi nedopuštenim svaki takav slučaj ili ga briše sa liste predmeta u skladu s Konvencijom.

(ii) Sud može u skladu s Konvencijom proglasiti nedopuštenim svaki slučaj koji se odnosi na „staru“ deviznu štednju u kojem aplikant nije pribavio potvrdu o izvršenoj verifikaciji, zbog toga što je utvrdio povredu člana 1. Protokola br. 1 samo u pogledu kašnjenja u implementaciji postojećeg zakonodavstva (vidi tačku 55. gore), a oni koji nisu pribavili potvrdu o verifikaciji ne mogu se smatrati pogođenim ovim kašnjenjima (vidi tačku 29. gore). Slijedom izloženog, tužena strana mora osigurati da se relevantni rokovi produže za najmanje šest mjeseci od dana konačnosti ove presude kako bi svako imao priliku da pribavi potvrdu o verifikaciji.

(iii) Na kraju, Sud može proglasiti nedopuštenim svaki slučaj koji se odnosi na „staru“ deviznu štednju u Republici Srpskoj, čak i ako su aplikanti pribavili potvrde o verifikaciji, iz razloga što u tom entitetu nije bilo kašnjenja u implementaciji relevantnog zakonodavstva.

Prema tome, aplikant se u predmetnom slučaju ne može smatrati oštećenim zbog kašnjenja u implementaciji domaćeg zakonodavstva koje se odnosi na „staru“ deviznu štednju, bilo u pogledu njegove „stare“ devizne štednje u Federaciji Bosne i Hercegovine (zato što nije pribavio potvrdu o verifikaciji), ili u pogledu njegove „stare“ devizne štednje u Republici Srpskoj. Stoga, on nema status žrtve. Ova aplikacija je očigledno neosnovana u smislu člana 35. stav 3. Konvencije i treba je odbiti u skladu sa članom 35. stav 4. Konvencije.

Iz gore navedenih razloga Sud jednoglasno

Proglašava aplikaciju nedopuštenom.

Lawrence Early
Registar

Nicolas Bratza
Predsjednik